מותר ברוטב ובקיפה · קיפה הייט דק דק של בשר שיורד לשולי קדרה: אמר רבי יהודה מעשה ואסר עליט כו'· לסייע לר' יוסי מייתי הך טובדה: אמרו לוי בעלי מחלקותו של רבי יוסי: כן הדברי כמו שאתה מעיד אבל אין זו ראיה שלא אסר רבי ערפון אלא בזמן שאמר בשר זה עלי דכיון דאמר זה שויה אנפשיה חתיכה דאיסורא' ואסור ביולא ממט : שהצודר מן הדבר · כטמר דבר זה : ונתערב באחר אם יש בו בטתן פעם אם יש במין[האוסר] כדי ליתן טעם בשל היתר וכגון דליכא ששים בשל היתר ה"ז אסור: וקשיא להו לרבוותא ז"ל היכי אמרינן הכא דאם ים בו בניתן טעם אסור דמשמע הא

אין בי בנותן טעם מותר והא נדרים דבר שיש לו מתירין הוא כדאמריק בססית סניי עלי לקמן בפרק הטדר מן הירק (דף נפי) משום דמלוה לאיתשולי עלייהו מדרבי

כתן וקיימא לן דכל שיש לו מתירין אפילו באלף לא בסיל ויש לומר דכי אמריכן אפילו באלף לא בטיל הני מילי מין במיט אבל הכא כי קתני ונתערב באחר שאיט מיט דומיא

מותר ברומב ובקיפה ור' יהודה אוסר אמר רבי יהודה מעשה ואסר *עלינו רבי מרפון (ה) בביצים שנתבשלו עמו אמרו לו כן הדבר אימתי בזמן *שיאמר בשר זה עלי שהנודר מן הדבר ונתערב באחר אם ישבו בנותן מעם אסור הנודר מן היין מותר בתבשיל שיש בו מעם יין אמר קונם יין זה (ג) שאני מועם ונפל לתבשיל אם יש בו בנותן מעם הרי זה אסור:

מותר ברועב. מרק: ובקיפה . מקפה עבה מתבלין פונדליר"ש בלע"ז: שנחבשלו - בתוכן בשביל רוטב שנכנם בבילה ובשביל מעם בשר שהיה בבלים: כן סדבר : שאסור (ג) כשאמר בשר זה עלי שיש בקדרה לכשאמר כן כל מה שיש בקדרה שיש בו טעם בשר אכור: שכנודר מן סדברי כנון שאמר בשר זה עלי ונתערב כו' אבל כי לא אמר בשר זה

דבילים שנתבשלו עמו וכל שאיט מיט שלי אלא קונם בשר עלי דמשמע בשר ממש מותר ברוטב ובקיפה: אפילו בדבר שיש לו מתירין בנותן טעם והיינו דתגן במסכת חלה (פ"ג מ"י) הנותן שאור מעיסת חטים לתוך עיסת האורז אם יש בה נמ׳

טעם דגן חייבת ואם לאו פטורה א"ל למה אמרו הטבל אוסר בכל שהוא במיט ושלא במיט בטתן טעם וטבל דבר שיש לו מתירים הוא ואפ"ה קתני דשלא במיט בטתן טשם וה"נ איתא בהדיא בירושלמי [דפירקין] דגרסי תמן זה הכלל היה ר' שמעון אומר משום ר' יהושע כל דבר שיש לו מתירין כגון טבל ומטשר שני והקדש וחדש לא נתנו בו הכמים שיעור אלא מין במינו במשהו ושלא במינו בנותן טעם וכל שאין לו מתירין כגון תרומה וכו' מין במיט ושלא במיט בטתן טעם הלין כדרי מה את טביד לון כדבר שיש לו מתירין או כדבר שאין לו מתירין [מסתברא מעבדינן כדבר שיש לו מתירין] דתנינן המן שחזקן עוקר הנדר מעיקרו וכו' והא מתנימא עבדא לון כדבר "[שיש] ביא שאין ט מתירין דתניטן שהטדר מן הדבר ונתערב באחר אם יש בו בטתן טעם אסור תפתר במין בשאיט מיט [בדבר "שיש ט מתירין [צי שאין]

הרי זה מפורש כמו שכתבט. ולפיכך הקשו פל הרב אלפם ז"ל שכתב בהלכותיו בפ' גיד הנשה בענין פת שאפאה עם הללי בתטר דמאי אמריטן דאסור לאכלה בכוחת אף על גב דקי"ל דריחא לאו מילחא היא הייטו טעמא משום דהוי דבר שיש לו מתירין דהא מלי למיכלה בהדי בישרא ומשום הכי אפילו באלף לא בטיל אלו דבריו ז"ל אלמא דסבירא ליה ז"ל דאפילו שלא במיט לא בטיל ואי אפשר כמו שכתבט בראיות ברורות ואמרו שאפשר שסמך הרב ז"ל על אותה שאמרו בפ' משילין (פיצה לפי) גבי האשה ששאלה מים ומלח לעיסתה הרי היא כרגלי שתיהן ופרכינן ואמאי ליבטל מים ומלח לגבי עיסה ופרקה רב אשי משום דהוה ליה דבר שיש לו מתירין ואפי' באלף לא בטיל והא מים ומלח לגבי עיסה מין בשאיט מיט הוא ואפי׳ הכי יהיב טעמא משום דהוה ליה דבר שיש לו מתירין אלמא אפי׳ שלא במיט לא בטיל ואי מהא לא אריא דשאני מים ומלה כיון דעיסה לא מהעבדא אלא בהו כמין במיט דמי חדע דאמרינן בריש שמעתא דהתם כי מקשיכן וליבטל מים ומלח לגבי עיסה אמר להו ר' אבא הרי שנתערב קב חשים שלו בעשרת קבין של חבירו יאכל הלה וחדי ואחיט עליה ואמר רבי אושעיא דשפיר עבוד דאחיכו עליה מאי שנא חטים בשעורים דלא קאמר להו דהוה ליה מין בשאיט מיט ובעל חטים בחטים נמי לר' יהודה הוא דלא בטיל לרבון בטל מדקאמר ר' אושעיא הכי ולא קאמר הא מים ומלח לגבי עיסה חטים ושעורים הוא שמע מינה לחסים בחטים איכא לדמויי לפי שאי אפשר לעיםה בלא מים ומלח אלו דברי הראשונים ז"ל ולי נראין דברי הרב אלפסי ז"ל דכי חנן הכא דדבר שיש לו מתירין בשאיט מיט בטיל הני מילי של שאסור עכשיו ועתיד להיות ניתר אחר זמן כנדרים משום דקא מיבעיא לי כיון דלרבכן בטלהו איסורי מין במיט בטיל כמו בשאיט מיט מה ראו חכמים לחלק בדבר שיש לו מתירין בין מיט לשאיט מיט ומאיזה טעם<u>.וכך נראה לי</u> בטעמו של דבר דחזינא לרבגן ולר׳ יהודה דאיפלגו במין במינו אי בטיל או לא ואמרינן כפ׳ הקומן רבה (מנחות כבי) דשניהם מקרא א' דרשו

דכתיב ולקח מדם הפר ומדם השעיר שאש"פ שדמו של פר מרובה קרי ליה דם השעיר אלמא לא בעיל וקסבר ר' יהודה דהייט טעמא משום דמין במיט' לא בטיל לפי שכל דבר שהוא דומה לחבירו איט מחלישו ומבטלי אלא מטמידו ומחזקו ומשום הכי סבירא ליה לר' יהודה בכולהו איסורי דמין במיט לא בטיל ורבטן לא משמע להו הכי דמכל מקום מין במיט דאיסור והיתר אין דומין זה לזה כיון דחד אסור וחד שרי שאין ראוי לילך אחר דמיוכן בעלם "אלא אחר חילוקן באיסור והיתר אלא היינו טעמא דדם הפר איט מבעל דם השעיר משום דכיון דשניהן עולין כלומר שכשרים לוריקה אין מבטלין זה את זה דכי היכי דר' יהודה אזיל אחר דמיון העלם אזלו רבנן אחר דמיון ההי<u>ת</u>ר ולפיכך כל שחלוקין באיסור והיתר אפי' מין במיט בטיל דחוה ליה כמין בשאיט מיט. ומשום הכי אמרינן דבדבר שיש לו מתירין נשו רבנן משום חומרא לדרבי יהודה דכיון שאין דבר זה חלוק מן ההיתר לגמרי באיסור והיתר שהרי אף הוא סופו להיות ניתר כמוהו אמריכן שאיט בטל במיט דאי הכי הוה דמו טובא חדא שהן שוין במין ועוד שאיכן חלוקים לגמרי באיסור והיתר ומשום הכי לא בטיל אלא בשחינו מינו כדי שאותו חילוק שיש בין מינו לשאינו מינו ישלים אותו שווי שניתוסף כאן משום דבר שיש לו מתירין לפי שהחילוק שבין המינין סיבת הביטול והשווי טתן שלא יהו בטלין הלכך כל שהוא אסור טכשיו ואיט חסר מן איסורו אלא שעתיד להיות ניתר לאחר זמן אותו

חסרון של איסור כיון שהוא מוטט ראוי הוא שישלימט אותו חילוק שיש בין מיט לשאיט מיט אבל כשיש לו עכשיו היתר כי ההיא דפ' משילין שאף מים ומלח מותרין עכשיו במקום שרגלי שתיהן שיין בה הרי נתקרב הרבה היתר של עיסה למים ומלח שאף עכשיו שניהן מותריין וכיון שהיתרן קרוב אי אפשר לחיטק שיש בין מיט לשאיט מיט שישלימט דהא הש"ם לרבנן חיטוק דהיתר ואיסור עדיף להו מחיטק דמיט ושאיט מיט דבה הוא דפליגי פליה דר' יהודה הלכך דבר שהוא ניתר שכשין כמים ומלח ראוי יותר שלא יתבטל לגבי פיסה אפ"ג דהוי מין בשאיט מיט ממה שראוי שלא יתבטל דבר שהוא אסור טכשיו ועתיד להיות ניתר אחר זמן לגבי מין במיט ומש"ה נהי דמסקים דדבר שיש לי מתירין בשאיט מיט באין בפל מפני שהוא אסור עכשיו אסיק רב אשי החם דמים ומלח שהן ניתרין עכשיו איק בפלין לגבי טיסה אט"ש שהוא מין בשאיט מיט [והא] בשל זה דאמרינן החם בריש שמעתה (לה:) [מ"ש] מחטים בחטים וחטים בשעורים הוייה בעלמה נינהו דלה סלקן דהה החיבו עליה כדהיתה החם

מתיכה ולמסקנא לא סמיך עלייהו רב אשי כלל אלא אסקה "דכיון דהוי דבר שיש לו מתירין שאף עכשיו יש לו שעת היתר אפי" בשאיט מינו לא [דף לפ.] בטיל ובה שאפאה עם הגלי בתטר להא דמיא שאף עכשיו יש לה היתר לאכלה שלא בטתח הלכך בדין הוא דאפי' בשאיט מיט לא בטיל ועוד דאפי' לא בעית למידק כולי האי זיל בתר טעמא הרי אתה רואה שכל שהוא מוסיף היתר החמירו בבטולו שמפני שעתיד להיות ניתר אמרו שלא יתבטל במיט וכיון שכן כל שהוא מוסיף עוד היתר שאף עכשיו יש לו שעה הכושר ראוי להחמיר בבטולו שלא יתבטל אפי" בשאיט מיט ומש"ה לא קשיא מסקנא דהכא דמסקינן דבר [שיש] לו מתירין בעל בשאיט מיט אמסקנא דפרק משילין דאסיק רב אשי דאפי' בשאיט מיט לא בעיל ולא לריכיכן לתרולי לדחוקי כלל וההיא דפת שאפאה עם הללי בתטר לההיא דפרק משילין דמיא ולא עוד אלא דעדיפא מינה משום דאיכא למימר דכי

מליכן לאחמורי אדבר שיש לו מתירין במיט לא מחמריכן טליה בשאיט מיט אבל בההיא דפת שאפאה עם הללי בתטר דליכא לאחמורי עליה שיפם במינו דלא שייך כלל אי לא מחמרינן עליה בשאינו מינו למלא שלא החמיר בו כלל ועלו דברי הרב אלפסי ז"ל נכונים בטעמם כן נראה לי עוד דאיתי שהקשו עליו מדאמרינן בסוף פרק הערל (יכמות פא:) גבי חתיכה של חטאת שנתערבה במאה חתיכות של חולין לא תעלה וקא יהיב רב כי קא מיבשי לים אשי טעמא התם משום דהוה ליה דבר שיש לו מתורין וכל דבר שיש לו מתירין אפי' באלף לא בטיל ואסיקנא התם דהא דרב אשי בשאים אשי בדותא היא ולמאן אי לכהן משרא שרי אי לשראל לעולם אסור אלא דהא דרב אשי בדותא היא אלמא לא מיקרי דבר שש לו מתירין אלא שופם דוקא או לאו מאי דאסיר האידנא ולבתר זימנא שרי אבל האי פיתא בהדי בשרא לעולם שרי ואי בכותחא לעולם אסור ולא מיקרי דבר שיש לו מתירין שאני פועם: אסרו כמסתא דהחם ומינחת לו דרא החררניו וליר מירא בדי בשרא לעולם שרי ואי בכותחא לעולם אסור ולא מיקרי דבר שיש לו מתירין כמסקנא דהתם ומיתחזי לי דהא דפרכינן עליה מיהא ודאי בדותא היא דהתם הכי קאמרינן דכיון לישראל לעולם אסור למה נחמיר אצל ישראל לו כן הדבר שאמריון

נמ׳ בכמה שהטדר תן הדבר שאמר דבר זה פלי וט': הגודר ביין מותר בתבעיל : כרבטן דלר"י אסור: קוגם יין זה וט' אסור אה יש בו בנ"ע - וא"ת כי נמי אין ש בנ"ע דקונמות היי דבר במלה במין בשאין מיט אפילו יש לו מחירין בשל בשמים וכן משמע בשתפחין דבלל (לקתן דף נה'):

תוכפות

אמר ל"י מעקה וחקר ק"כ אם אמר שאני אוכל ובנמכת כמי סכי סות כמסקנא דהתם ומיתחזי לי דהא דפרכינן עניה מיהא ודאי בדותא היא דהתם הכי קחמרינן דכיון נישרחג נעונם חשור נמה ניתור אנג ישרחג מפני היתרו של כהן איט בדין אבל פת שאפאה עם הללי בתטר כיון שיש לו ולכל אדם הישר בה עכשיו ראוי להחמיר בבטולה ודבר פשוש הוא : פם ספפר ואימתי הזמן בחתר בשר זה עלי

כחיפה לה הסר ה הנקרח